**Saps qui soc?**

Soc la plaça que alimenta, que reuneix, distribueix i protegeix. Soc la plaça del Mercadal de Sant Andreu. Espera... s'apaguen els meus llums, amb més de cent anys.

Les peixateries tanquen les escates del dia, les carnisseries amainen el vermell, i les fruiteries reposen colors com fulles a la tardor. Sabateries silencien petjades futures, els marcs es queden buits d'ulls que miren, els refugis es recullen dins les ombres, i els braus s'estiren sota la lluna.

La gent surt i entra fent zig-zag entre les meves voltes indianes, on es barregen veus de mercat, vendes i molta especulació. Les meves porxades —antic aixopluc d'esperances— avui donen cabuda a qui no té sostre, com ho va fer el refugi fa molt de temps. Sota els meus arcs dorm la dignitat callada dels oblidats.

Vull continuar bategant. Ara amb els maons calents d'urbanitat, abans amb el petricor de la terra humida. Abans, el pas lent dels carros; ara, cotxes que no poden accedir. Crits que no se senten, olors a mar i a terra que s'esvaeixen. Els ocells, que abans em cantaven l'alba, queden silenciats.

Però també soc història. Naixí en plena llibertat com Sant Andreu de Palomar, municipi fins al 1897, quan els pagesos acamparen en un mercat a l'aire lliure al meu cor Projectada el 1850 per l'arquitecte Josep Mas i Vila, les meves porxades neoclàssiques van ser la llavor del que soc avui L'any 1914, em cobrí amb una estructura metàl·lica, com la filla del ferro característica de finals del segle XIX, i des d'aleshores vaig acollir quaranta parades que han passat de mà en mà fins a la quarta o cinquena generació de famílies venedores.

Durant la Guerra Civil, sota les meves pedres dormia el refugi antiaeri 439, un túnel amb capacitat per a 4.300 persones, descobert novament fa pocs anys i reivindicat com a patrimoni de memòria col·lectiva.

Fa pocs anys, he viscut una metamorfosi: enmig d'obres acurades s'han reformat les meves naus, reutilitzant el ferro antic, i mantenint lentilles de fosa, per integrar-me a la vida contemporània sense perdre l'alè del barri perquè...

Soc la pell de les trobades, la memòria que no oblida, el cor antic que encara batega al ritme del barri que em fa ser.

Ara ja saps qui soc, ja coneixes la meva història, la nostra història. Continuem protegint, vivint, gaudint i celebrant. Fent fora les bombes de l'especulació. Perquè mentre hi hagi vida entre els meus porxos, aquesta plaça continuarà essent resistència. I plaça.

**Plaça del Mercadal**